

Al catalans, ni aigua

Francesc Sanuy

Hi ha moltes maneres d'ensorrar, estrangular o arrancar un país. Es pot fer violentament i amb brusquedat o bé de manera progressiva i gradual. Per acció o per omisió. De forma deliberada o per imprevisió negligent i, tanmateix, planificada. A base d'espoli fiscal, de discriminació, de maltractament, d'atonía inversora, de dèficit d'infraestructures, de falta de manteniment, de greuge comparatiu, etc. Tots els camins serveixen, però n'hi ha un d'infal·lible, perquè representa un atemptat a la més bàsica i fonamental de les necessitats. Parlo, és clar, del proveïment d'aigua, un requisit que Sherlock Holmes definiria d'"elemental, estimat Watson". I que, òbviament, és un factor indispensable per al sosteniment, el bon funcionament i el progrés de qualsevol comunitat.

De la guerra, se n'ha dit que és una qüestió massa important per a deixar-la només a mans dels militars. I, semblantment, es podria dir que l'aigua és massa important per a reduir-ne la política de subministrament a les rogatives *ad petendam pluviam*, que és el s'ha fet a Catalunya, tot confiant en la divina providència i en uns oportuns xàfecs primaverals *in extremis*. Enmig d'aquest gran debat sobre el futur de la terra i de l'espècie humana, però, a Catalunya continuem fent volar coloms i defugint la reflexió seriosa, sovint presonera de dogmatismes sense fonaments i l'adopció de mesures cada vegada més urgents i peremptòries. El ministre Borrell, per exemple, es va negar a considerar la possibilitat d'un transvasament d'aigua del Roine amb arguments de nacionalisme espanyol evocadors de la *unidad de destino hidrogràfico en lo universal*, iguals que els esgrimits després per J. M. Aznar i no gaire allunyats del rebuig del president Montilla, que ara es manifesta a favor de les dessaladores d'Almeria a fi que tot quedi lligat i ben lligat. Ja abans, el 2005, el conseller Milà del govern tripartit va anunciar que enguany (2008) estaríem en condicions de resistir qualsevol sequera gràcies a aquests recursos i també a les plantes potabilitzadores i la recuperació d'aqüífers. Dissortadament, ni la restauració del rec comtal del segle XI ni la nova cultura de l'aigua i del tancar l'aixeta no ens han estalviat la situació d'emergència que es veia venir.

Un expert tan prestigiós com Ramon Folch va explicar com ecologistes i tecnòcrates es declaren sistemàticament partidaris o contraris dels transvasaments. No hi fa res que les conduccions d'Aigües Ter-Llobregat ja portin l'aigua del Ter a la resta de Catalunya o que el minitransvasament de l'Ebre també la faci arribar a algunes comarques de Tarragona. Aquí

tothom va de *parti pris* o d'idea inamovible i preconcebuda. I mentre detractors i partidaris sostenen posicions irreductibles ningú no racionalitza el reg agrícola ni frena les fuites de les canalitzacions. Aparentment, s'enfoca un dèficit estructural gravíssim com si fos un incident aïllat i estacional. En conseqüència, un tema prioritari i estratègic queda empantanegat entre els interessos creats de les confederacions i el partidisme del pla hidrològic del PP Que, per cert, s'ha convertit en un tret per la culata perquè el PP aragonès s'ha plantat contra la cessió de cabals al País Valencià i a Múrcia en virtut d'un pacte subscrit pel PSOE de Marcel·lí Iglesias, el PAR i —curiosament— el flamant número 2, Manuel Pizarro, que, a títol de

A partir de l'any 2002 es va forjar molt ràpidament un moviment molt ferm contra el transvasament de l'Ebre previst al pla hidrològic del govern espanyol.

no se sap ben bé què, es va afegir al jurament de quedar-se tota l'aigua. Pizarro anirà a fer campanya a València? La COPE continuarà dient que Zapatero va negar l'aigua a murcians i valencians perquè l'havia donada als nacionalistes catalans? Ho saben, els aiatol·làs de la mentida, que a Barcelona falta aigua de boca i que a Madrid són molts els qui pensen que entre Barajas, la Renfe i els vaixells cisterna (tornaran a ser els de Fefé Fernández Tapias que van fallar el gust de petroli en el transport a Mallorca de fa 3 anys?) es va dissenyant un model radial de cohesió, colonialisme econòmic i submissió. I, a tot això, és normal que Agbar no hi tingui res a dir? Pot mantenir el posat d'esfinx una concessionària que fa més de 140 anys que té el pràctic monopoli sense guanyar cap concurs i limitar-se al perfil baix del pur gestor que no planteja iniciatives ni solucions?

Advocat i economista